

Arrest

nr. 306 196 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7 / B
4000 LIÈGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, heeft volgens zijn verklaringen in augustus 2014 Marokko verlaten en verblijft sinds september 2014 in België. Tijdens zijn verblijf in België komt verzoeker meermaals in aanraking met de Belgische autoriteiten. Op 4 februari 2016, bij het verlaten van de gevangenis, wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Op 28 januari 2017 wordt hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht, vergezeld van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Verzoeker geeft hier geen gevolg aan.

Op 5 februari 2024 wordt verzoeker na een politiecontrole opgepakt wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) ter kennis gebracht. Verzoeker wordt vervolgens opgesloten in het gesloten centrum van Brugge.

Op 14 februari 2024 en op 1 maart 2024 worden twee repatriëringen naar Marokko georganiseerd maar verzoeker weigert telkens te vertrekken.

Op 1 maart 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 maart 2024 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

Op 11 april 2024 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 15 april 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Marokkaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Fez. Daar woonde u steeds in de wijk Sidi Boujida. U bent Arabier en soennitisch moslim. U hebt drie zussen van wie er één illegaal in België verblijft, de andere twee wonen in Marokko. Uw ouders zijn sinds lange tijd gescheiden en u leefde in der tijd bij uw moeder. Zij had financiële problemen waardoor u vanaf het tweede leerjaar niet meer naar school kon gaan. Qua werk was u een verkoper in een winkel van wolgaren.

Vanaf 2010 reisde u meermaals naar kustplaatsen als Nador en Tanger zodoende illegaal uw land te kunnen verlaten, maar uw pogingen waren telkens tevergeefs.

Begin 2013 keerde u terug naar Fez. In de zomer van dat jaar leerde u een zekere W. kennen. U had haar telefoonnummer gekregen van uw buurmeisje. Gaandeweg begonnen jullie berichten naar elkaar te sturen, vervolgens spraken jullie ook af en ontstond er een liefdesrelatie. Jullie ontmoetten elkaar elke dag. Op een gegeven moment hoorde u echter via jongens uit de wijk dat W. in werkelijkheid gehuwd was. U kwam ook te weten dat haar echtgenoot, ene M., een crimineel was die in de gevangenis zat voor moord, allemaal zaken die zij nooit tegen u gezegd had. Hij behoorde ook tot een groepering. Toen M. later ontdekte dat u en W. een verhouding hadden, begon hij u te bedreigen via de telefoon, in totaal 10 of 11 keer. Daarnaast werd u meermaals gewaarschuwd door jongens uit de wijk dat M. u iets zou aandoen. U besloot daarom het land te verlaten nog voordat hij uit de gevangenis zou vrijkomen.

U reisde eerst naar Tanger, waar u langere tijd verbleef, en u verliet daarna Marokko in augustus 2014. Op illegale wijze reisde u met de boot naar Tarifa in Spanje. Vervolgens nam u in Khosirat (Algeciras) een bus naar Barcelona waar u ongeveer één maand bleef. Hierop reisde u naar Frankrijk, u bleef daar ongeveer één week en daarna kwam u naar België.

Tijdens uw verblijf in België bent u meermaals in aanraking gekomen met de autoriteiten. Zo zat u van 11 mei 2015 tot en met 4 februari 2016 in de gevangenis van Lantin vanwege een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Voor deze feiten werd u op 5 januari 2016 veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 1 jaar en 3 maanden. Daarnaast werd op 27 januari 2017 een proces-verbaal opgesteld door de politiezone Seraing/ Neupré voor het bezit van verdovende middelen. Ook kwam u op 13 september 2017 opnieuw in de gevangenis van Lantin terecht, dit wegens feiten van openbare orde (opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg).

In 2022 had u gedurende één jaar een relatie met een Marokkaanse vrouw met een verblijfsstatuut in België. Toen jullie uit elkaar gingen, was zij in verwachting van een zoon, die in december 2023 geboren werd. Hoewel u de biologische vader bent, staat dit niet officieel geregistreerd. Sinds maart 2023 hebt u een nieuwe relatie met een andere Marokkaanse vrouw, die op haar beurt de Belgische nationaliteit heeft verworven. Jullie kregen na enige tijd de intentie om te huwen en deden hiertoe een aanvraag bij de gemeente. Kort daarna, op 5 februari 2024, werd u opgepakt na een politiecontrole. Toen bleek dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond, werd u overgebracht naar het Gesloten centrum voor illegalen te Brugge.

Er werden twee repatriëringen naar Marokko voor u georganiseerd, respectievelijk op 14 februari 2024 en 1 maart 2024, doch deze dienden allebei te worden geannuleerd.

Op 1 maart 2024 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (Bijlage 39bis). Diezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum.

U brengt geen documenten bij ter staving van uw verklaringen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Marokko represailles vreest van een zekere M., dit vanwege een relatie die u in 2013 had met zijn echtgenote. Hij zou u hierom reeds bedreigd hebben (CGVS p.17). Tal van elementen wijzen er echter op dat uw relaas hieromtrent bedrieglijk is.

Om te beginnen biedt u geen duidelijkheid over uw meest recente verblijfplaatsen in uw land. Zo verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tot aan uw vertrek in augustus 2014, doorlopend in Fez hebt verbleven (verklaring DVZ, vraag 10). Voor het CGVS stelt u daarentegen dat u sinds 2010 naar steden waaronder Nador en Tanger reisde om zo illegaal naar Europa te kunnen reizen, weliswaar tevergeefs. U ging zodanig vaak naar daar dat u zelfs niet kunt zeggen hoeveel keren dat was (CGVS p.5). Gevraagd of u na zo'n mislukte poging telkens terugkeerde naar Fez, antwoordt u van niet. U bleef telkens in die steden in het noorden, maar u ging wel eind 2013 voor een laatste keer terug om 'snel' een bezoekje te brengen aan uw ouders (CGVS p.5-6). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw relaas, waarin u zegt dat u in datzelfde jaar een liefdesrelatie van zo'n half jaar hebt aangeknoopt in Fez (CGVS p.17-18), hetgeen vanzelfsprekend niet mogelijk is als u niet meer in die stad verbleef en er enkel eens vluchtig op bezoek kwam. Het is dan ook merkwaardig dat u, meteen daarna, uw verklaringen bijstelt zeggende dat u in de winter in Fez aankwam en er bleef tot in de zomer (CGVS p.5) alsof u zelf doorkreeg dat uw eerdere beschrijvingen geen steek hielden. Anderzijds, u gevraagd naar het motief waarom u al sinds 2010 naar Europa wou komen, stelt u dat u afzag en vernederd werd, omdat u in Fez een probleem had (CGVS p.8). Ook dit is opmerkelijk, want het enige probleem (en de enige vluchtaanleiding) die u in uw vrije relaas aanhaalde, zijn de bedreigingen ten gevolge van de voornoemde relatie (CGVS p.17), waarvan in 2010 nog helemaal geen sprake was. Hierdoor kan een eerste maal worden afgevraagd of u wel werkelijk met de vrouw in kwestie bent samen geweest.

Uw warrige verklaringen kunnen niet worden vergoelijkt door uw verklaring als zou u slechts twee jaar school hebben gelopen (CGVS p.9), voor zover u dit zou aanvoeren. Doorheen het persoonlijk interview hanteert u immers spontaan jaartallen en lijkt u tevens erg zeker te zijn over de maand en het jaar van uw vertrek uit Marokko (CGVS p.12). Bovendien doet u ook geen poging om op een andere, meer basale, manier de zaken in de tijd te kaderen hetgeen nochtans mag worden verwacht, zelfs van een beperkt geschoolde persoon. Gepeild en doorgevraagd naar de timing van uw voorlaatste bezoek aan Fez, geeft u namelijk geen enkel antwoord, zelfs geen inschatting (CGVS p.6). Hetzelfde geldt voor uw laatste werkdag in Fez (CGVS p.8-9). Bijkomend kan worden vastgesteld dat u zich ook tegensprekt over de plaats waar u uiteindelijk Marokko hebt verlaten. Waar dit bij de DVZ nog Tanger bleek te zijn (verklaring DVZ, vraag 33), spreekt u in uw relaas over Nador (CGVS p.20). Bij verdere bevraging heeft u het dan weer over Tanger (CGVS p.27). Dit doet evenzeer twijfelen aan de omstandigheden van uw vertrek.

Daarnaast kunnen de gebeurtenissen in uw asielrelaas niet overtuigen. Zo lijkt het, eerst en vooral, maar weinig aannemelijk dat u aanvankelijk niet wist dat W., de vrouw met wie u een relatie had, in wezen al gehuwd was. Dat u dat pas na 2 à 3 maanden samenzijn ontdekt hebt (CGVS p.24), evenmin. U geeft hiervoor de uitleg dat u niet vaak in Fez was vanwege uw eerdere pogingen om het land te verlaten (CGVS p.17) doch hierboven is reeds gebleken dat uw verklaringen daaromtrent niet oprecht zijn. Los daarvan was u volgens de laatste versie van uw relaas al sinds de winter van 2013 terug in Fez en leerde u W. pas kennen in de zomer (CGVS p.18), genoeg tijd dus om toch enige kennis te hebben over het reilen en zeilen in uw wijk. U bent er overigens ook opgegroeid (CGVS p.5). U beschrijft bovendien dat u zowel W. als haar vriendinnen al eerder kende 'van ziens', een van hen was zelfs uw buurmeisje (CGVS p.20-21). Ook kende uw familie de familie van W. (CGVS p.21), lagen jullie ouderlijke huizen slechts op 5 minuten van elkaar (CGVS p.19) en was de echtgenoot van W. ook afkomstig uit jullie wijk (CGVS p.24-25). U stelt daarenboven dat andere jongens in de wijk wel degelijk afwisten van het huwelijk omdat er een trouwfeest had plaatsgevonden (CGVS p.27), en ook dat zij M. gewoonweg kenden omdat hij van de wijk was (CGVS p.27).

Dat u, in tegenstelling tot hen, M. niet kende en totaal niet wist dat W. een gehuwde vrouw was, lijkt daarom zeer bizar en onwaarschijnlijk. Hetzelfde kan worden gezegd van het gegeven dat u niet wist dat zij een dochter had en zij soms een vierjarig meisje bij zich had, maar u naar eigen zeggen dacht dat het haar nichtje was (CGVS p.23, p.25). U bent trouwens niet volledig consistent over de timing van W.'s huwelijk. U beweert namelijk eerst dat haar ouders haar heel jong hebben laten trouwen om uit de armoede te geraken (CGVS p.20-21). Later geeft u dan weer aan dat u niet weet hoe lang zij al gehuwd was: "het kan een jaar of twee jaar zijn, want ik ken haar verhaal helemaal niet" (CGVS p.25), terwijl u daar eerder toch wel iets over wist te vertellen.

Uw kennis over het gezin van W., uw geliefde, is bovendien opvallend fragmentarisch. U kent weliswaar de namen van haar ouders, alsook hun bezigheden, en u stelt dat ze twee broers en drie zussen heeft. Echter kunt u, hierop doorgevraagd, slechts twee van hen bij naam noemen (CGVS p.19-20). Dat u de rest 'niet allemaal bij naam kent' en u overigens ook de achternaam van W. niet kunt zeggen (CGVS p.18), is bijzonder weinig geloofwaardig. Dit niet alleen gezien de hierboven geschetste context inzake uw wijk en uw familie (zie supra) maar ook aangezien u verklaart 6 à 8 maanden met W. samen te zijn geweest en jullie dagelijks met elkaar spraken (CGVS p.18, p.22).

Bij dit laatste dienen ook de nodige bedenkingen te worden geplaatst. U verklaart namelijk dat u W. elke dag zag, waaronder in een park in jullie wijk, dat volgens u 'vol mensen' zat. Ook zouden jullie elkaar op straat ontmoet hebben, ging zij voor het raam van uw huis staan of spraken jullie af in de woning van één van haar vriendinnen (die gescheiden was) wat verderop (CGVS p.21-22). M. zou dan, pas na 3 maanden, op de hoogte gekomen zijn van jullie relatie. Het CGVS acht het evenwel niet aannemelijk dat jullie het gedurende zo lang konden aanhouden om, op de publiek zichtbare manier die u beschrijft, af te spreken zonder dat dit eerder tot repercussies leidde van M. en zijn criminele groepering. Immers, u gevraagd hoe zij daar uiteindelijk, na 3 maanden, weet van kregen, verklaart u dat M. achterdochtig werd toen W. gaandeweg niet meer opnam wanneer hij haar belde, en ook dat er zich via W.'s vriendinnen geruchten verspreidden over jullie relatie (CGVS p.26). Dat zowel M. zijn achterdocht als de geruchtenmolen zo veel tijd nodig hadden alvorens tot een breekpunt te komen, is bijzonder twijfelachtig. Er kan evenmin worden aangenomen dat niemand van uw familie, die van W. of gewoonweg personen uit uw wijk – die cf. bovenstaande op de hoogte waren van haar huwelijk – u in al die tijd zou hebben aangesproken over jullie samenkomsten. Als een gehuwde vrouw om de haverklap gezien werd met een andere man in het openbaar, moet dit immers behoorlijk veel argwaan hebben opgewekt bij de gemeenschap. De gang van zaken die u beschrijft kadert niet in een logisch geheel, en kan niet overtuigen.

U legt voorts tegenstrijdige verklaringen af over het verdere verloop van uw relatie met W. In uw spontane relaas vertelt u dat u zeker was dat u het land moest verlaten toen u ontdekte dat zij gehuwd was met een criminele persoon, (CGVS p.17). Bij verdere bevraging voegt u toe: "op dat moment heb ik mij teruggetrokken en wou ik niet meer verder met haar blijven" (CGVS p.23). Dit klemmt met hetgeen u beschrijft over de duur van jullie relatie. Zoals eerder aangegeven, zouden u en W. immers 6 à 8 maanden samen geweest zijn (CGVS p.18). U gevraagd hoe lang jullie al samen waren toen u ontdekte dat ze getrouwd was, antwoordt u 'zo'n 2 à 3 maanden' (CGVS p.24), zou dit bijgevolg betekenen dat jullie verhouding daarna nog ettelijke maanden heeft voortgeduurd. Een drastische relatiebreuk lijkt dus plots niet meer aan de orde te zijn. Zo zegt u naderhand ook: "de relatie begon dan beetje bij beetje uit elkaar te gaan. Tot het moment dat haar echtgenoot dat dan ook te weten kwam, dan was het gedaan" (CGVS p.24). Wanneer het CGVS u op een later ogenblik vraagt hoe lang u met W. samen was toen M. achter jullie verhouding kwam, beweert u daarentegen dat dat na zo'n 3 maanden was (CGVS p.26). Dit is min of meer gelijktijdig is met het moment waarop u het zogezegd te weten kwam van het huwelijk en impliceert dan weer dat, na uw ontdekking, uw relatie met W. dan toch onmiddellijk, ofwel zeer kort, daarna afliep. Dat uw verklaringen de nodige samenhang missen, moge duidelijk zijn.

Over de bedreigingen van M. bent u ook tegenstrijdig. In uw vragenlijst voor de DVZ liet u het volgende optekenen: "Toen hij te weten kwam dat ik een relatie had met zijn vrouw begon hij mij te bedreigen. Toen hij vrijkwam, zocht hij mij in de wijk. Hij stuurde ook mensen op mij af die zeiden dat ze vanalles met mij zouden doen. Hij heeft ook medegevangen op mij afgestuurd" (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op uw persoonlijk onderhoud geeft u een andere versie van de feiten. U stelt weliswaar dat M. u persoonlijk bedreigde via de telefoon en dat u bij monde van andere personen door hem bedreigd werd (CGVS p.26-27). Doorgevraagd op dit laatste, verklaart u dat deze laatste personen M. gewoonweg kenden van in de wijk (en niet dat ze met hem in de gevangenis hebben gezeten). Uit uw huidige verklaringen blijkt dat het alleen om geruchten en waarschuwingen ging die rondgingen in de wijk en die u via-via te horen kreeg (en niet om personen die door M. werden uitgestuurd en die zeiden dat ze u zelf iets zouden aandoen); gevraagd of er nog andere dingen voorvielen, antwoordt u van niet (CGVS p.26-27). Wel zouden er volgens u mensen van M. zijn groep naar uw huis gekomen zijn doch, in tegenstelling tot uw relaas bij de DVZ, kwamen zij niet bij u langs maar wel bij uw familie, toen u al weg was uit Fez (CGVS p.28-29). Daarbij vroegen ze enkel naar u en blijkt nergens meer uit uw latere verklaringen dat zij kenbaar zouden hebben gemaakt dat ze 'vanalles met u zouden doen'

(CGVS p.28-29). Dat uw verklaringen hierover zo weinig eensluidend zijn, is veelzeggend en wijst er nogmaals op dat uw beweerde problemen in Marokko niet met de waarheid overeenstemmen.

Aanvullend kan hierbij nog worden gewezen op uw verblijf in Tanger, althans volgens de laatste versie van uw relaas (zie supra). Hoewel u beschreef dat u nog zo'n jaar in die stad zou hebben verbleven (CGVS p.6), geeft u aan dat u daar geen problemen meer had (CGVS p.29). Ook dit is zeer eigenaardig gezien alles. Als M. u werkelijk al een tiental keer had opgebeld om met geweld te dreigen (CGVS p.26) en hij, na uw vertrek uit Fez, personen uit zijn entourage naar uw moeder stuurde om te vragen waar u was (CGVS p.28), kan worden verwacht dat hij het daar niet bij zou laten en dat zij u ook in Tanger zouden opzoeken of hinder bezorgen. U was immers in het verleden al constant naar daar afgereisd, iets wat ook geweten moet zijn in uw wijk, en daarbij beschrijft u uw belagers als gewelddadige criminelen die zich bezighielden met drugshandel (CGVS p.25-26). Logischerwijze moeten zij ook daar bepaalde personen kennen of konden zij ook tot daar gekomen zijn. Dat dit blijkbaar nooit gebeurd is, is wederom niet geloofwaardig.

Hetzelfde kan nog worden gezegd van het feit dat u niet weet of W. op heden nog samen is met M., en u daarbij aangeeft dat u niet meer geïnteresseerd bent in wat er met haar gebeurde (CGVS p.29). Nochtans verklaarde u kort daarvoor dat zij kort na M. zijn vrijlating uit de gevangenis, door hem werd geslagen en verwond met een mes, en dat u dit hoorde via een van haar vriendinnen (CGVS p.27, p.29). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u zeker de mogelijkheid hebt om contact op te nemen met uw familie in Fez (CGVS p.10-11). Als u werkelijk omwille van een relatie met een getrouwde vrouw uw land moest verlaten, kan worden van uit gegaan dat u wel degelijk interesse zou tonen in het verdere lot van uw geliefde en dat u de nodige stappen onderneemt om zich hierover te informeren.

Verder kan het CGVS niet om de vaststelling heen dat u al sinds augustus 2014 uit Marokko weg bent, en u meer dan 9(!) jaar illegaal in België hebt geleefd zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p.13-14). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid en waarachtigheid van uw voorgehouden problemen, en wel op fundamentele wijze. In geval van een werkelijke vrees kan immers worden verondersteld dat u, kort na uw aankomst, zo snel mogelijk bescherming zou verzoeken bij de Belgische autoriteiten. Gevraagd waarom u dit niet deed, verklaart u niet wist dat dit mogelijk was omdat u hier enkel leefde tussen Arabieren en Marokkanen; pas toen u werd opgepakt en in het gesloten centrum terecht kwam (vanaf 5 februari 2024) werd u door uw advocaat ingelicht van de mogelijkheid hiertoe (CGVS p.16). Uw uitleg kan bezwaarlijk overtuigen. Als uw problemen in Marokko werkelijkheid waren, had u logischerwijze veel eerder zelf initiatief genomen om zich te informeren naar de mogelijkheden om legaal in België te kunnen blijven en was u, zodoende, wel bij de asielprocedure terecht gekomen. Temeer daar uit uw verklaringen over uw reisweg en uw verblijf in België blijkt dat u toch behoorlijk zelfredzaam bent (CGVS p.13-15) en de mogelijkheden voor een verblijfsstatuut (waaronder de asielprocedure) een relevant gespreksonderwerp moeten geweest zijn binnen de Arabische en Marokkaanse gemeenschap waartussen u verbleef. Terloops kan hierbij worden aangestipt dat u een zus in België heeft, die ook al zo'n 5 jaar illegaal op het grondgebied verblijft en met wie u in contact staat. Gevraagd of u ooit met haar gesproken heeft over de mogelijkheden om legaal in België te kunnen verblijven, antwoordt u van niet (CGVS p.12), hetgeen opnieuw onbegrijpelijk is in het licht van uw vluchtmotieven. Zonder papieren hing er u immers steeds het risico boven het hoofd dat u kon worden teruggeleid naar Marokko. Daarenboven blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u in België in de gevangenis heeft gezeten (zie bundel 'info buiten de asielprocedure'; CGVS p.14). U verklaart zelf dat u toen over een advocaat beschikte (CGVS p.16). Er kan naar alle redelijkheid kan worden aangenomen dat, in het kader van uw strafprocedure, jullie de mogelijkheden tot legaal verblijf toen wel besproken hadden en u, in het geval van een vrees bij terugkeer naar Marokko (quod non), op die manier ook al snel bij de asielprocedure was terecht gekomen.

Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt bovendien dat u in de loop van uw traject in België verschillende keren werd aangehouden en ondervraagd door de politie, doch uit de betreffende verslagen blijkt dat u ook aan hen nooit een nood aan internationale bescherming kenbaar hebt gemaakt. Bij een van deze gelegenheden maakte u zelfs gebruik van een valse naam, door zich voor te doen als ene D.A. (zie ook bundel 'info buiten de asielprocedure'). Helemaal frappant is dat, toen u voor het laatst werd aangehouden door de politie op 5 februari 2024, zij gepeild hadden naar een eventuele lopende asielprocedure en, meer nog, dat zij u letterlijk de vraag stelden of er een reden was waarom u (de laatste jaren) niet bent teruggekeerd naar uw land van herkomst. U antwoordde toen simpelweg dat u geen zin had om terug te keren naar Marokko en dat u in België wou blijven, zonder meer ("Pas l'envie, souhaite rester en Belgique"); zie 'Rapport administratif – séjour illégal' in diezelfde bundel). Ook deze vaststelling spreekt boekdelen en toont duidelijk aan dat er van enige vrees bij terugkeer, geen sprake is.

Het feit dat u pas op 1 maart 2024, de dag van uw tweede geplande repatriëring naar Marokko, voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende, wijst erop dat u dit verzoek alleen hebt ingediend om deze poging tot repatriëring te verhinderen.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw relatie met een zekere W. in Marokko en uw problemen hierop volgend. U maakt dan ook geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Buiten dit relaas haalt u, desgevraagd, geen andere redenen aan die een terugkeer naar Marokko zouden verhinderen (CGVS p.17). Voor het overige verklaart u dat u ginds niet betrokken was bij de politiek, evenmin was u er lid van organisaties of verenigingen (CGVS p.9). U kende geen problemen met de Marokkaanse autoriteiten, de politie of het gerecht (CGVS p.9) - iets wat overigens ook blijkt uit het feit dat u zelf naar het Marokkaanse consulaat in België bent gegaan om een aantal documenten op te vragen (CGVS p.3, zie ook bundel 'documenten buiten de asielprocedure' in uw administratief dossier).

Voor de volledigheid kan worden toegevoegd dat de documenten in kwestie – met name een uittreksel uit het Marokkaans burgerlijk register, uw identiteitskaart, uw paspoort, een attest van nationaliteit en een attest van burgerlijke stand (i.c. alleenstaand) – niets kunnen wijzigen aan de hierboven beschreven argumenten. Ze tonen enkel uw nationaliteit en uw (laatst verklaarde) identiteit aan, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en voert een kennelijk onjuiste beoordeling aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In de bestreden beslissing oordeelde het CGVS dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van politiek vluchteling omdat de problemen die hij ter ondersteuning van zijn aanvraag had aangevoerd niet voldeden aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Zodra het verzoek van een verzoeker om internationale bescherming is afgewezen, wordt hij of zij echter een afgewezen vluchteling.

In dit verband diende het CGVS de situatie van verzoeker als afgewezen vluchteling in geval van terugkeer naar Marokko en de houding van de Marokkaanse autoriteiten jegens hem te onderzoeken.

In dit verband verwijst verzoekster naar een CEDOCA-rapport uit 2021 over de situatie van afgewezen Marokkaanse asielzoekers en de houding van de Marokkaanse autoriteiten ten aanzien van hun terugkeer.

CEDOCA stelt: [...]

Uit de informatie van CEDOCA blijkt dat afgewezen verzoekers van vluchtelingen problemen kunnen krijgen met de Marokkaanse autoriteiten als ze terugkeren.

Het was echter aan het CGVS om de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Marokko en de houding van de Marokkaanse autoriteiten jegens hem te onderzoeken, rekening houdend met zijn bijzondere profiel, aangezien hij zijn land gedurende vele jaren illegaal heeft verlaten, en zijn kwetsbaarheid.

De afwezigheid van de verzoeker van het Marokkaanse grondgebied gedurende enige tijd kan ertoe leiden dat de Marokkaanse autoriteiten bijzondere aandacht besteden aan de verzoeker.

Bij lezing van de bestreden beslissing heeft het CGVS de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Marokko en de houding van de Marokkaanse autoriteiten jegens hem echter niet serieus onderzocht.

Dat de beslissing van het CGVS nietig verklaard moet worden."

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift het volgende stuk toe:

- COI Focus, "*Maroc – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*", van 20 juli 2021.

3. Voorafgaand

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Over de toepassing van de versnelde procedure

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing het volgende staat: *“Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughouding of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”*

De bestreden beslissing verwijst weliswaar niet formeel naar artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) van de Vreemdelingenwet, doch in de feitelijke motivering ter verantwoording waarom *in casu* de versnelde procedure wordt toegepast, wordt de inhoud van voormelde wettelijke bepaling wel uitdrukkelijk weergegeven. De Raad stelt vast dat deze motivering verzoeker in staat stelt kennis te nemen van de reden waarom de versnelde procedure op zijn zaak werd toegepast en dat hij derhalve in de mogelijkheid was om zich hier in rechte tegen te verdedigen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht verwijst naar de situatie, voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, g) van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker enkel een verzoek om internationale bescherming indient om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terughouding of verwijdering zou leiden uit te stellen of te vrijdelen. Verzoeker verblijft reeds sinds september 2014, met name meer dan negen jaar, illegaal in België en heeft pas een verzoek om internationale bescherming ingediend nadat twee georganiseerde repatriëringen naar Marokko dienden te worden geannuleerd wegens weigering tot vertrek.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker geen duidelijkheid biedt over zijn meest recente verblijfplaatsen in Marokko; (B) de gebeurtenissen van zijn vluchtrelaas in 2013 inzake zijn relatie met W. en de daaruit voortvloeiende problemen met diens echtgenoot niet overtuigen wegens verschillende vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen; (C) verzoeker sinds augustus 2014 uit Marokko is vertrokken en meer dan negen jaar illegaal in België heeft geleefd zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat de geloofwaardigheid en waarachtigheid van zijn voorgehouden problemen op fundamentele wijze verder ondermijnt; (D) verzoeker pas op 1 maart 2024, de dag van zijn tweede geplande repatriëring naar Marokko, voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende, wat erop wijst dat hij dit verzoek alleen heeft ingediend om deze poging tot repatriëring te verhinderen; (E) verzoeker, buiten dit relaas, geen andere redenen aanhaalt die een terugkeer naar Marokko zouden verhinderen; (F) de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin zouden kunnen ombuigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Marokko represailles van een zekere M. vanwege een relatie die hij in 2013 had met diens echtgenote. Verzoeker zou hierom toen bedreigd zijn. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Uit de motieven van de bestreden beslissing (zie *supra*) blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoeker aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Tenslotte, waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal zijn situatie als afgewezen verzoeker bij terugkeer naar Marokko onvoldoende heeft onderzocht en een passage citeert uit de COI Focus, "Maroc – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays", van 20 juli 2021, over de grenscontrole bij binnenkomst in Marokko, herinnert de Raad eraan dat het louter invoeren van een rapport op algemene wijze niet volstaat om aan te tonen dat men een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te tonen dat hij op basis van de beschikbare informatie over zijn land persoonlijk reden heeft om te vrezen voor vervolging of ernstige schade, waartoe hij echter in gebreke blijft. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker in het bezit is van een geldige Marokkaanse identiteitskaart (afgiftedatum 18 september 2023) en geldig internationaal paspoort (afgiftedatum d.d. 4 september 2023) en dus beschikt over de nodige documenten om Marokko terug binnen te komen.

Bovendien blijkt uit dit rapport niet dat uitgewezen Marokkaanse onderdanen die naar hun land terugkeren (systematisch) problemen ondervinden met hun autoriteiten. Integendeel, dit rapport stelt het volgende: *"Aucune source consultée par le Cedoca ne fait mention d'éventuels problèmes rencontrés à l'aéroport et sur le territoire par les ressortissants de retour qui ont quitté illégalement le pays et/ou qui ont introduit une DPI en Belgique et/ou qui y ont séjourné. Des sources évoquent par contre le cas des personnes qui ont quitté illégalement le pays et qui peuvent faire l'objet d'interrogatoires poussés ayant pour finalité la collecte d'informations sur la migration irrégulière. Ces personnes sont susceptibles, en vertu de la législation marocaine en vigueur, d'être condamnées à une amende ou à une peine de maximum six mois d'emprisonnement mais l'OE affirme qu'en pratique, ces peines sont rarement appliquées au-delà de quinze jours de détention."* Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij.

5.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Door de Raad kan evenmin een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de commissaris-generaal worden ontwaard.

6. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. HOEFNAGELS